

Et århundre med vekst og utbredelse

Spørsmålet om religiøs etterfølgelse har stått sentralt i alle religioner. Manglende evne til å finne en løsning på dette spørsmålet har uunngåelig resultert i sekter. Bahá'í-troen har – som den eneste blant verdensreligionene – stått imot splittelse og bevart sin enhet.

“Mitt formål er intet annet enn verdens forbedring og sinnsro for dens folkeslag.”

— BAHÁ'U'LLÁH

VED BAHÁ'U'LLÁHS bortgang i 1892 var det rundt 50 000 bahá'íer i verden. Troen var spredd til de fleste land og territorier i Midtøsten og til det indiske subkontinent. I Europa, Amerika, Afrika sør for Sahara, Australasia og det meste av Asia var imidlertid Bahá'u'lláh og hans lære ukjent.

I dag er bahá'í-troen den selvstendige religion som har størst geografisk utbredelse nest etter kristendommen, med samfunn i minst 235 land og u selvstendige territorier. Det er over fem millioner bahá'íer i verden, mer enn hundre ganger så mange som i 1892.

Historien om denne veksten og utbredelsen er uløselig knyttet til to hovedskikkelser i bahá'í-troen: 'Abdu'l-Bahá og Shoghi Effendi som i hver sin periode var troens leder etter Bahá'u'lláhs bortgang i 1892.

Som nevnt i forrige del, ligger styringen av bahá'í-troen nå for det meste i hendene på demokratisk valgte råd. Oppnåelsen av Bahá'u'lláhs hensikt i så måte, var et resultat av arbeidet til disse to som arvet lederoppgaven. Rollen de spilte når det gjaldt å bevare bahá'í-troens grunnleggende enhet, er uten sidestykke i religiøs historie.

Spørsmålet om religiøs etterfølgelse har stått sentralt i alle religioner. Manglende evne til å finne svar på dette spørsmålet har uunngåelig ført til vedvarende splittelser. I dag er det mer enn 2 000 sekter av kristendommen, 1 000 eller mer innen islam og tilsvarende antall innen hinduismen, buddhismen og jødedommen. Mange av disse sektene vokste frem på grunn av uenighet om hvem som hadde

den egentlige myndighet når det gjaldt tolkning av hellige skrifter.

Bahá'u'lláh forhindret skismer i bahá'í-troen på en tilsynelatende enkel måte: et testamente. I sitt testamente utpekte Bahá'u'lláh sin eldste sønn til å etterfølge ham og gav ham uinnskrenket myndighet til å tolke hans skrifter og være et sentralt punkt i foreningen av samfunnet.

'Abdu'l-Bahá: Mesteren

'Abdu'l-Bahá ble født 23. mai 1844, samme kveld som Bábs erklæring fant sted. Det er tydelig at Bahá'u'lláh helt fra begynnelsen av omhyggelig hadde forberedt 'Abdu'l-Bahá til å etterfølge ham. Som barn led han sammen med sin far under den første bølgen av forfølgelser mot bábiene.

'Abdu'l-Bahá var bare åtte år gammel første gang Bahá'u'lláh ble kastet i fengsel. Han besøkte ham der og så jernkraven og lenkene rundt farens hals.

Etter hvert som han ble eldre, ble han sin fars nærmeste medarbeider og utførte mange viktige oppgaver for ham. For eksempel snakket han på forhånd med alle dem som kom for å besøke hans far og beskyttet ham mot trivielle eller utidige forstyrrelser.

I Akka, da nesten hele gruppen av bahá'íer ble syk av tyfus, malaria og dysenter, ble pasientene vasket, stelt og matet av 'Abdu'l-Bahá som ikke tok seg tid

► Bahá'u'lláhs eldste sønn, 'Abdu'l-Bahá, ble utpekt av sin far til å lede bahá'í-troen etter farens bortgang. Kjent som “Mesteren”, spilte 'Abdu'l-Bahá en avgjørende rolle i sikringen av at bahá'í-troen ikke skulle splittes i ulike sekter.

Pakten

Bahá'íene tror at enheten som særpreger bahá'í-troen, baserer seg på et løfte fra Gud til menneskeheten om hans vedvarende veiledning etter at Bahá'u'lláh gikk bort. Dette løftet blir henvist til som Pakten.

Idéen om en pakt mellom Gud og menneske er selvsagt kjent for tilhengerne av mange religioner. Jøder forstår det slik at Gud inngikk en pakt med dem og lovet å lede dem så lenge de adlød hans lover. Kristne forstår det også slik at Jesus inngikk en ny pakt med sine tilhengere.

For bahá'íene er Pakten som Bahá'u'lláh inngikk, både en fornyelse av løftet om guddommelig ledelse og et system som sikrer at denne ledelsen vedvarer. Mer spesifikt kan Pakten forstås som synonym med rekken av etterfølgere etter Bahá'u'lláh slik det er fremsatt i troens skrifter. Denne rekken går fra Bahá'u'lláh til hans sønn, 'Abdu'l-Bahá, og deretter fra 'Abdu'l-Bahá til hans barnebarn, Shoghi Effendi, og videre til Det Universelle Rettferdighetens Hus.

Å være trofast mot Bahá'u'lláhs Pakt er å være lydige mot ham som Guds budbringer. Dette betyr å godta hans utpekte etterfølgeres myndighet og å følge de planer som han la frem for utbredelsen av sin tro. Å bryte Pakten er å fornekte eller med vilje forsøke å tilrive seg eller undergrave den myndighet som Bahá'u'lláh har opprettet, mens en fortsatt påberoper seg å være en bahá'í. En slik handling er et angrep på troens enhet – dens særpreg.

Enhver som vedvarende engasjerer seg i slik oppførsel, blir kjent som en paktbryter og nektes derfor adgang til bahá'í-samfunnet. En slik person kan bli tatt inn igjen ved å angre oppriktig.

Moralske svakheter som for eksempel manglende evne til å tilpasse seg bahá'í-standarder, er ikke å bryte pakten.

til å hvile. Da han til sist ble helt utkjørt, ble han selv syk, og tilstanden var kritisk i nesten en måned.

Egenskapene uselvishet, lærdom og stor ydmykhet sammen med Bahá'u'lláhs egen tydelige beundring for sin sønn, gjorde at 'Abdu'l-Bahá snart fikk tittelen "Mesteren." Det er et uttrykk som fremdeles blir brukt i dag av bahá'íer som henviser til 'Abdu'l-Bahá.

Til tross for de klare betingelsene i Bahá'u'lláhs testament, forsøkte noen misunnelige slektninger å tilrive seg 'Abdu'l-Bahás stilling etter Bahá'u'lláhs bortgang. Disse maktsyke personene gjorde gjentatte forsøk på å skaffe seg sine egne tilhengere.

I lys av hvor raskt det har oppstått sekter i de andre verdensreligionene, er det viktig å merke seg at ingen av utbrytergruppene som oppsto, klarte å skape splittelse innenfor bahá'í-troen. Til sist gikk hver eneste gruppe i oppløsning etter hvert som lederne som hadde prøvd

▲ 'Abdu'l-Bahá som en ung mann. Dette passfotografiet ligner på det eneste kjente fotografiet av Bahá'u'lláh. Det fotografiet er oppbevart ved Bahá'í verdenssenter og kopier blir ikke distribuert. Derved forhindres muligheten for at folk skal tilbe et bilde.

å grunnlegge dem, døde. Ingen sekter eller undergrupper har vedvart. Bahá'íene tilskriver denne enheten "Paktens" kraft [se rammeteksten på denne siden].

'Abdu'l-Bahá spilte også en sentral rolle når det gjaldt å forklare sin fars globale visjon i ord og vendinger som den vestlige verden kunne forstå, en oppnåelse som satte fart i forvandlingen av bahá'í-troen fra en liten bevegelse i Midtøsten til den verdensomspennende religionen den er i dag.

Etter sin fars bortgang forble 'Abdu'l-
[fortsetter på side 62]

En beskrivelse av 'Abdu'l-Bahá

Sjelden har jeg sett én hvis fremtoning imponerte meg mer. En høy mann med sterk bygning som holdt seg rak som en pil, med hvit turban og kledning, lange, sorte lokker som nådde nesten ned til skuldrene, en bred, kraftig panne som antydte et sterkt intellekt kombinert med en urokkelige vilje, øyne så våkne som en hauks og sterkt markerte, men behagelige trekk – slik var mitt første inntrykk av 'Abbas Effendi, "mesteren" som han blir kalt... En som er mer veltalende, som raskere har argumenter på rede hånd, som med slik letthet belyser en sak og som har et mer inngående kjennskap til de hellige bøkene til jødene, de kristne og muhammedanerne, tror jeg knapt nok kunne finnes – ikke engang blant den veltalende, slagferdige og velutviklede rase som han tilhører. Disse egenskapene kombinert med en holdning som på samme tid var majestetisk og mild,

▼ I 1912 tilbrakte 'Abdu'l-Bahá tiden fra april til desember med å reise rundt i Nord-Amerika. Her ser vi ham sammen med bahá'íer i Lincoln Park, Chicago, Illinois, USA i 1912.

gjorde at jeg sluttet å undre meg over den innflytelse og det ry som han fikk til og med utenfor kretsen av sin fars tilhengere. Om denne manns storhet og makt kunne ingen som hadde sett ham, ha den minste tvil."

— Edward G. Browne, en lærd fra Cambridge som møtte 'Abdu'l-Bahá første gang i 1890, og som ble godt kjent med ham

▲ 'Abdu'l-Bahá reiste rundt i Europa i tre måneder i 1911 og kom på besøk igjen i 1913. Her ser vi ham ved Clifton Guest House i Bristol, England i september 1911.

'Abdu'l-Bahá om rasisme

I følge ordene i Det gamle testamente har Gud sagt: "La oss skape mennesker i vårt bilde, som et avbilde av oss!" Dette antyder at mennesket er et bilde på Gud og ligner på ham – det vil si at Guds fullkommenhet, de åndelige dyder, gjenspeiles eller åpenbares i den menneskelige virkelighet. På samme måte som sollyset gjenspeiles helt og fullt når det faller på et nypusset speil, så stråler Guddommens kvaliteter og egenskaper ut fra dypet av et rent menneskehjerte. Dette er et tegn på at mennesket er den edleste av Guds skapninger...

La oss nå finne ut mer spesifikt på hvilken måte mennesket er Guds bilde og ligner på ham, og hva som er stand-

arden eller kriteriet som det kan bli målt og vurdert ut ifra. Denne standarden kan ikke være noe annet enn de guddommelige dyder som er åpenbart i ethvert menneske. Derfor er mennesker som er inngitt åndelige egenskaper, som gjenspeiler himmelsk moral og fullkommenhet, som er et uttrykk for ideelle og prisverdige egenskaper, i sannhet Guds bilde og ligner på ham. Hvis et menneske er i besittelse av rikdom, kan vi da si at det ligner på Gud? Eller er menneskelig ære og berømmelse kriterier på guddommelig nærhet? Kan vi benytte rasenes farger som en test og si at en person med en bestemt hudfarge – hvit, sort, brun, gul, rød – er det sanne bilde av sin Skaper? Vi må trekke den slutning at farge ikke er standarden eller gir grunnlag for å dømme, og at den er uten betydning, for farge er naturens tilfeldighet. Menneskets ånd og intelligens er vesentlig... La det derfor være kjent at farge eller rase er uten betydning.

Den som er Guds bilde og ligner på ham, som åpenbarer Guds gaver, blir godtatt ved Guds terskel enten hans farge er hvit, sort eller brun. Det har ingen betydning. Mennesket er ikke menneske kun på grunn av legemlige kjennetegn. Standarden for guddommelig målestokk og bedømmelse er dets intellekt og ånd...

Et menneskes hjerte kan være rent og hvitt selv om den ytre huden er sort, eller dets hjerte kan være mørkt og syndig selv om det er av den hvite rase.

— Utdrag fra en tale holdt av 'Abdu'l-Bahá under Den fjerde årlige konferanse for National Association for the Advancement of Colored People (Nasjonalforeningen for fargedes fremgang), 30. april 1912, Handel Hall, Chicago, Illinois, USA

▲ Bahá'í-samfunn i De forente stater har i de senere år stått for årlige arrangementer kalt Race Unity Day (Raseenhetens dag), slik som denne mønstringen i Springfield, Oregon, USA.

▲ Evans og Kylie Omari og deres sønn Beko ved bahá'í-tempelet i Sydney, Australia.

◀ I 1920- og 1930-årene arrangerte bahá'í-samfunnet i De forente stater en rekke konferanser og møter om "rasevennskap", som dette som ble holdt av New York Bahá'í-råd og New York Urban League i New York City i 1930.

"Guds religion er til for kjærlighet og enhet; la den ikke bli årsak til fiendskap og splid."

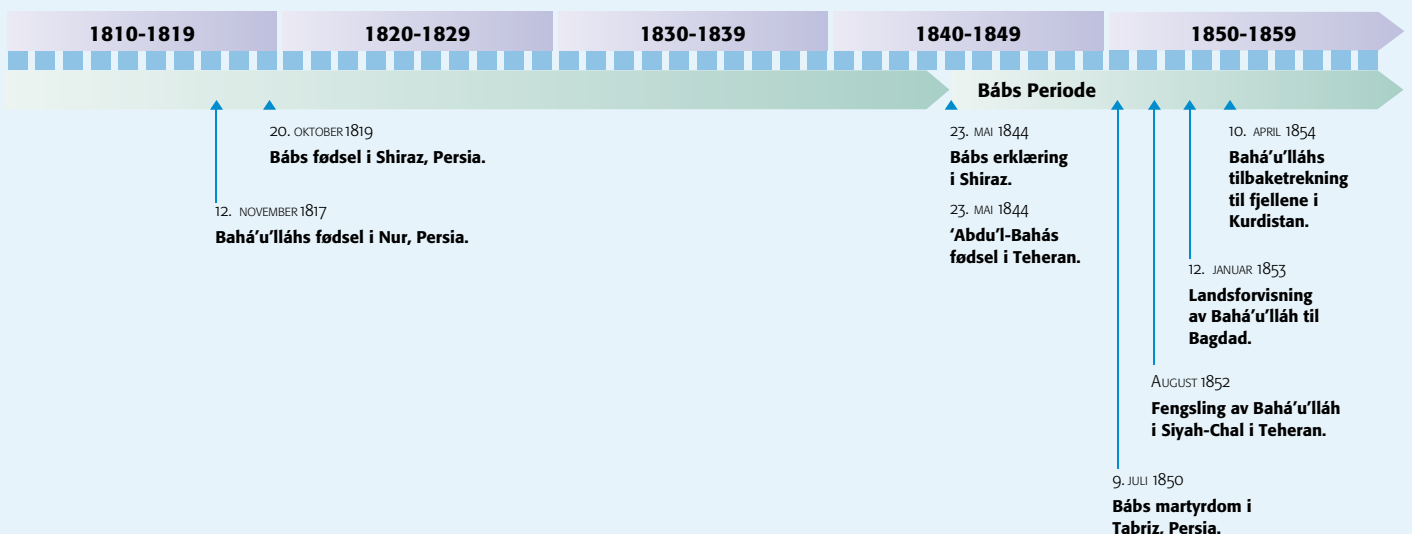
— BAHÁ'U'LLÁH

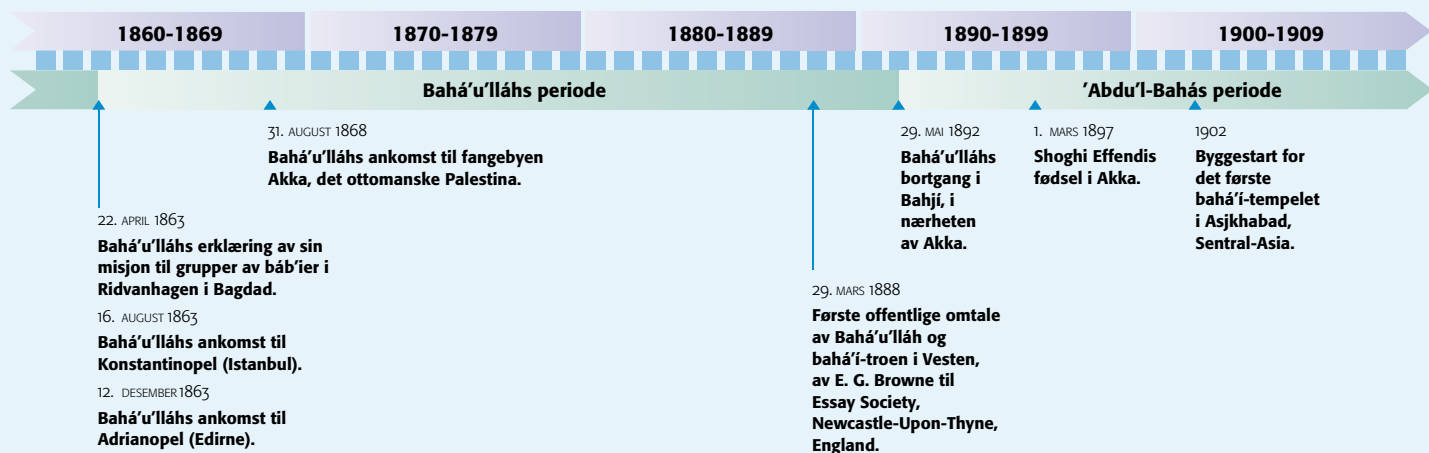

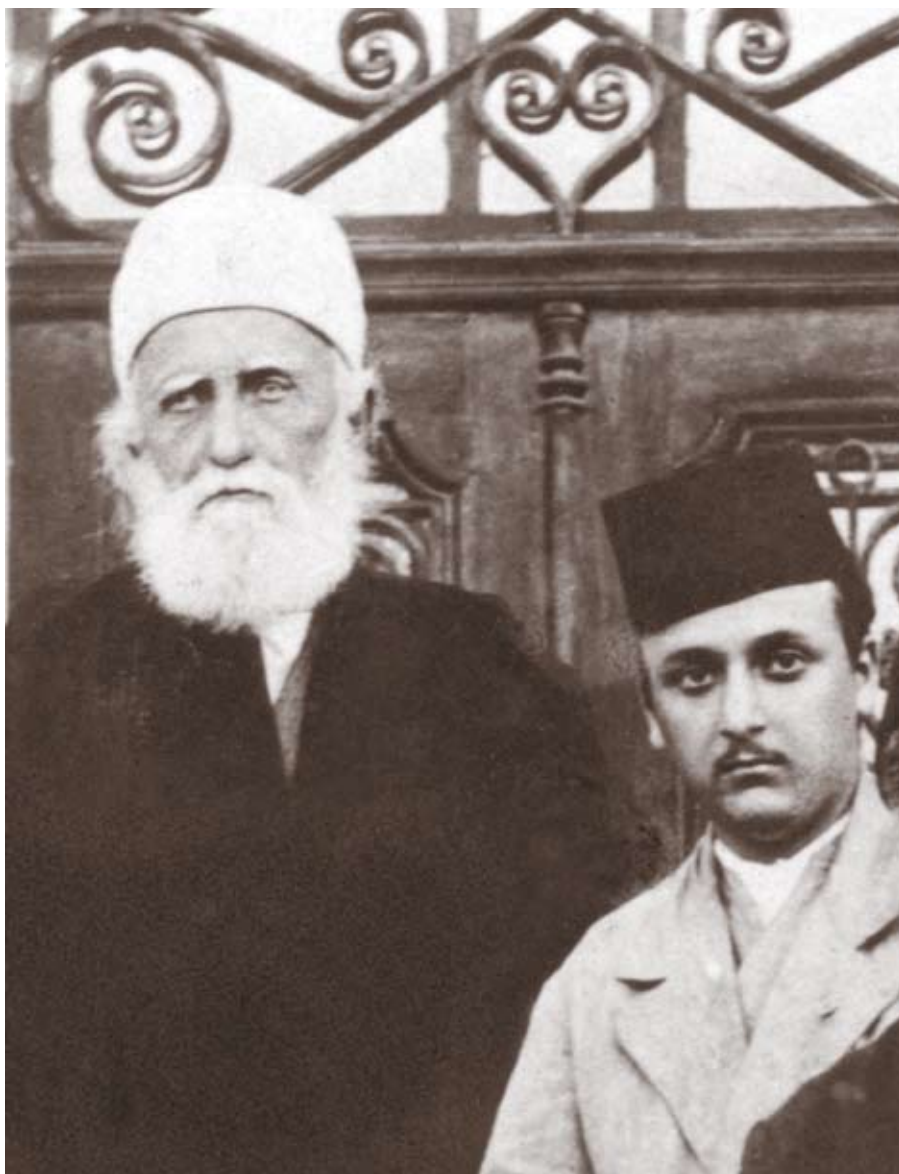
■ Den dramatiske veksten av bahá'í-troen i det siste århundre er vist med disse to fotografiene som er tatt i Paris, Frankrike under Eiffeltårnet. Det første, ovenfor, ble tatt i 1912 da 'Abdu'l-Bahá besøkte Europa. Sammen med ham ser vi et lite følge persere og en håndfull europeiske bahá'ier. Det andre fotografiet, til høyre, ble tatt i november 1998 på hundreårsdagen for opprettelsen av bahá'í-troen i Frankrike, da mer enn 2 000 mennesker kom fra rundt 50 land for å feire.

En oversikt over viktige begivenheter i bahá'í-troens historie, ca 1810–1910

[Fortsettelse fra side 56]

Bahá en fange i det ottomanske riket. Via brev og gjennom direkte kontakt med tidlige vestlige troende som reiste til Palestina, veiledet han troens utbredelse utenfor Midtøsten.

Etter ungtyrkernes revolusjon fikk 'Abdu'l-Bahá frihet til å reise. I august 1911 forlot han Det hellige land på en fire måneders reise til Europa med stopp i London og Paris. Der møtte han tidlige vestlige troende og holdt hver dag taler om bahá'í-troen og dens prinsipper.

Den påfølgende våren satte 'Abdu'l-Bahá ut på en reise som varte i ett år. Igjen besøkte han Europa og deretter De forente stater og Canada. Besøket ble en kraftig stimulans til troens utbredelse.

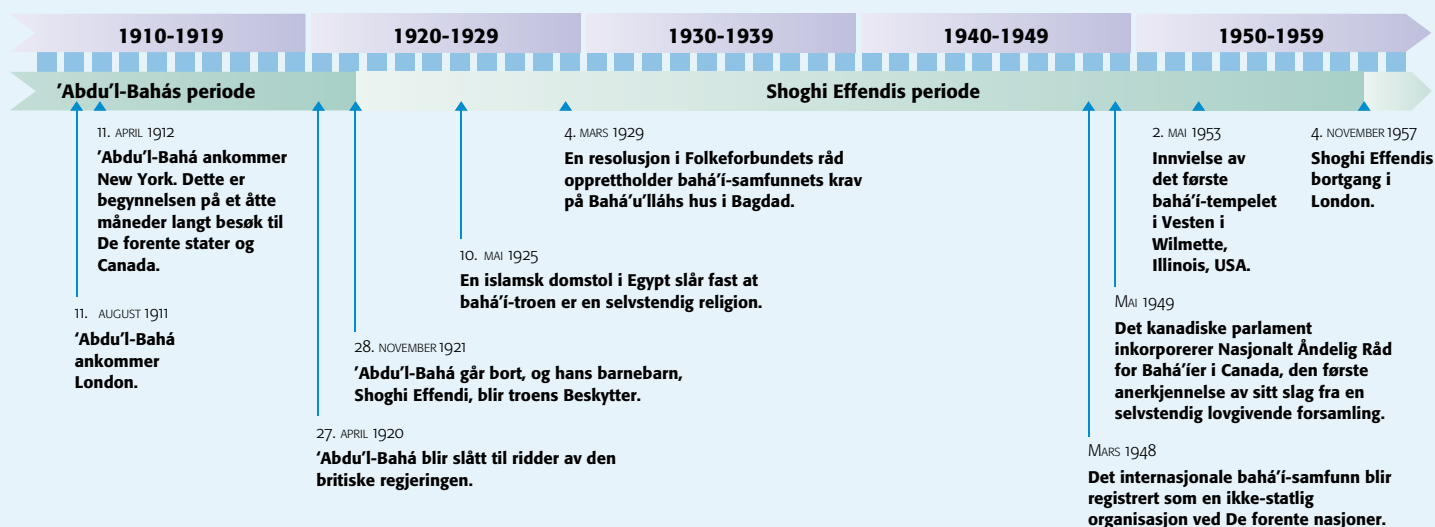
Under besøk til over førti byer i Nord-Amerika ble han hilst med respekt og bifall både av bahá'ier og andre. I by etter by ble han invitert til å snakke i kirker og synagoger og til bestemte grupper og organisasjoner.

Resultatet var at bahá'í-troen ble etablert som en betydelig ny kraft for sosiale reformer og religiøs fornyelse. Bahá'u'lláhs budskap – med sitt kall om et nytt og fredelig samfunn – hadde blitt kunngjort i den industrielle verden, og en ny generasjon av standhaftige bahá'ier hadde sluttet seg til det.

'Abdu'l-Bahá iverksatte en vedvarende plan for troens internasjonalisering. I en rekke brev til tilhengere i Nord-Amerika ba han dem om å spre seg over hele ver-

◀ 'Abdu'l-Bahá, til venstre, og hans barnebarn, Shoghi Effendi, på et fotografi som ble tatt i 1919.

En oversikt over viktige begivenheter i bahá'í-troens historie, ca 1910–2000

den og kunngjøre bahá'í-troen og dens prinsipper.

Da første verdenskrig brøt ut, var 'Abdu'l-Bahá tilbake i Det hellige land. I sine taler i Vesten hadde han advart mot den kommende storbrannen, og han hadde uopphørlig talt om behovet for å opprette en form for verdenssamvelde som kunne komme en slik konflikt i forkjøpet.

Under krigen tilbrakte 'Abdu'l-Bahá tiden med å handle i pakt med de prinsipper som han og hans far hadde snakket om. Han organiserte blant annet et omfattende jordbruksprosjekt i nærheten av Genesaret. Det viste seg å bli en viktig hvetekilde for regionen og bidro til å forhindre en sultkatastrofe i området. For denne humanitære innsatsen ble 'Abdu'l-Bahá slått til ridder av den britiske regjering ved slutten av krigen.

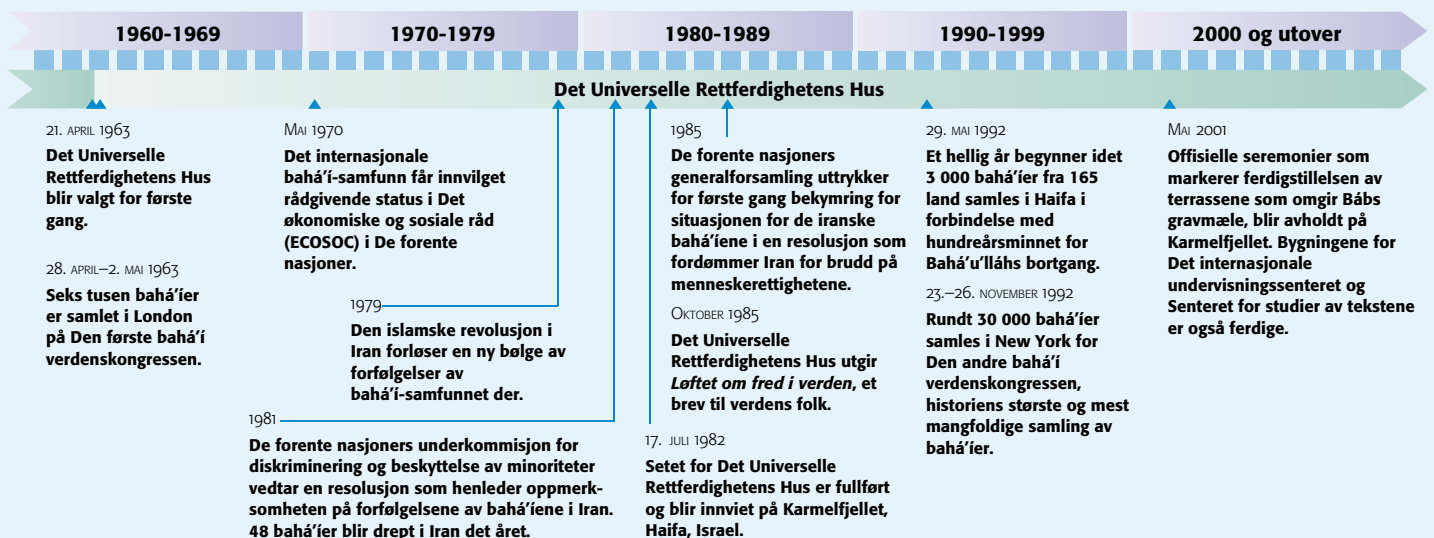
Beskytterens tidsepoke: Shoghi Effendis arbeid

28. november 1921 gikk 'Abdu'l-Bahá fredfullt bort mens han sov. Som sin far, var også 'Abdu'l-Bahá opptatt av mulighetene for religiøs splittelse etter hans bortgang. Han etterlot seg derfor et klart og utvetydig testamente – en forlengelse av paktens opprettet av Bahá'u'lláh.

I det dokumentet utpekte 'Abdu'l-Bahá sitt eldste barnebarn, Shoghi Effendi Rabhani, som sin etterfølger eller "Beskytter" for bahá'í-troen. Beskytterembetet var en institusjon som Bahá'u'lláh hadde forutsett.

I dette embetet var Shoghi Effendi

► Shoghi Effendi, kjent som Beskytteren, ledet bahá'í-troen fra 1921 til sin død i 1957.

◀ I november 1992 var mer enn 27 000 bahá'ier fra rundt 170 land samlet i New York City for Den andre bahá'í verdenskongressen som ble arrangert for å markere hundreårsminnet for Bahá'u'lláhs bortgang. Det var den største og mest mangfoldige samlingen av bahá'ier noen sinne og et uttrykk for menneskehetens enhet.

utnevnt som den autoritative fortolker av bahá'í-læren.

Shoghi Effendi ble født i Akka 1. mars 1897 og tilbrakte mye av sin tidlige barndom sammen med 'Abdu'l-Bahá. Han studerte senere ved det amerikanske universitetet i Beirut og universitetet i Oxford i England – noe som gav ham en uovertruffen kunnskap om det engelske språk og vestlig kultur.

Under Shoghi Effendis periode utviklet bahá'í-troen seg til en global religion. Da 'Abdu'l-Bahá gikk bort i 1921, var det 100 000 bahá'ier. De fleste var iranere som bodde i Iran eller andre land i Midtøsten. En håndfull tilhengere bodde i India, Europa og Nord-Amerika – omtrent 35 land til sammen. Rundt 36 år senere, da Shoghi Effendi gikk bort i 1957, var det nesten 400 000 bahá'ier som bodde i mer enn 200 land, territorier og kolonier.

Shoghi Effendis brev gav også retningslinjer for det system for valg og beslutningstaking som er blitt et av bahá'í-troens karakteristiske trekk. Han skrev brev til spede bahá'í-institusjoner og forklarte følgene av Bahá'u'lláhs læresetninger når det gjaldt temaer som dekket alt fra familieliv til verdens styresett. Han gav detaljerte utredninger om forholdet mellom bahá'í-troen og andre religioner og doktriner. Hans klare og skarpsindige

En ny kalender

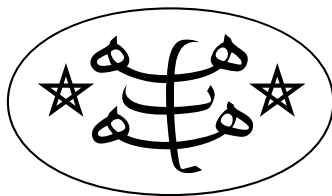
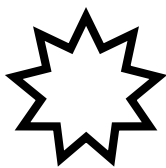
▲ Helligdag

Bahá'í-kalenderen

1 Bahá Glans 21. mars- 8. april	2 Jalál Herlighet 9. april- 27. april	3 Jamál Skjønnhet 28. april- 16. mai	4 'Azamát Storhet 17. mai- 4. juni	5 Núr Lys 5. juni- 23. juni	6 Rahmat Nåde 24. juni- 12. juli	7 Kalimát Ord 13. juli- 31. juli	8 Kamál Fullkommenhet 1. august- 19. august	9 Asmá' Navn 20. august- 7. september	10 'Izzat Makt 8. september- 26. september
Festen Naw-Rúz Bahá'í nyttår 21. mars		Ridvan-festivalen Bahá'u'lláhs erklæring 21. april - 2. mai		Bahá'u'lláhs bortgang 29. mai		Bábs martyrdom 9. juli			
Bábs erklæring 23. mai									

Enhver ny religion har kommet med sin egen kalender, og bahá'í-troen er ikke noe unntak. Bahá'í-kalenderen begynner 21. mars, på vårjevndøgn, og deler året i 19 måneder á 19 dager.

Det er ni helligdager i bahá'í-året da bahá'íene tar seg fri fra arbeidet for å feire eller minnes ulike hendelser i troens historie, som for eksempel Bahá'u'lláhs fødsel og Bábs martyrdom. Erklæringen

Bahá'í-symboler

En enkel nistjerne blir ofte benyttet av bahá'í-er som et symbol på troen deres. Tallet ni har en betydning i bahá'í-åpenbaringen. Ni år etter Bábs kunngjøring i Shiraz mottok Bahá'u'lláh meddelelsen om sin misjon i fangehullet i Teheran. Som det høyeste enkle siffer, symboliserer ni fullstendighet. Siden bahá'í-troen hevder å være oppfyllelsen av forvent-

ningene i alle tidligere religioner, gjen-speiler dette symbolet, slik det benyttes i bahá'í-templer med ni sider, denne følelse av oppfyllelse og fullstendighet. Spesielt verdsatt av bahá'í-ene er kalligrafi-utførelser av ordet bahá (arabisk for "glans" eller "herlighet"), kjent som Det Største Navn, en henvisning til Bahá'u'lláh. Symbolet ovenfor er av denne kategori og er inngravert på personlige ringer og på

bygninger for å understreke deres bahá'í-identitet.

En annen kalligrafisk form av Det Største Navn omfatter en påkallelse på arabisk, Yá Bahá'u'l-Abhá, som betyr: "O du, den overmåte herliges herlighet". Dette henger i bahá'í-hjem og på steder hvor det foregår bahá'í-aktiviteter.

skrifter var videre en hjelp til å få klarhet i bahá'í-synspunkter på saker som angikk etikk, teologi og historie.

Det viktigste når det gjelder bahá'í-samfunnets vekst, er kanskje at Shoghi Effendis brev til bahá'í-verdenen utgjorde en vedvarende kilde til oppmuntring og støtte. Selv om bahá'í-troen i dag nyter stor respekt, kunne det å bli bahá'í på 1930-, 1940- eller 1950-tallet, være ensbetydende med å utsette seg selv for mistanke og gjøre seg til latter.

Shoghi Effendis klare visjon om bahá'í-troen som Guds åpenbaring for vår tid, og hans visshet om dens endelige seier, var med på å styrke en generasjon av troende som, selv om de var få, var ansvarlige for

å spre Bahá'u'lláhs budskap til alle deler av verden.

Det Universelle Rettferdighetens Hus

Da Shoghi Effendi gikk bort i 1957, hadde troen en bred base av nasjonale og lokale åndelige råd som gjorde det mulig å velge Det Universelle Rettferdighetens Hus, det internasjonale styrende organ som Bahá'u'lláh hadde beskrevet.

For bahá'í-ene representerte opprettelsen av det lenge påventede Universelle Rettferdighetens Hus den 21. april 1963, en hendelse av enorm betydning. Bahá'u'lláh forordnet det, gav det autoritet til å gi lover for alle situasjoner som ikke spesifikt er omtalt i bahá'í-skriftene og

av Bahá'u'lláhs åpenbaring feires i løpet av en tolv dager lang festival kjent som Ridván i slutten av april og begynnelsen av mai. Med inndelingen av året i 19 måneder blir det fire innskuddsdager.

Disse dagene er lagt til slutten av februar. De feires som en tid for å gi gaver og er kjent som Ayyám-i-Há.

11	12	13	14	15	16	17	18	19
Mashíyyat Vilje 27. september- 15. oktober	'Ilm Kunnskap 16. oktober- 3. november	Qudrat Kraft 4. november- 22. november	Qawl Tale 23. november- 11. desember	Masá'il Spørsmål 12. desember- 30. desember	Sharaf Ære 31. desember- 18. januar	Sultán Myndighet 19. januar- 6. februar	Mulk Herredømme 7. februar- 25. februar	'Alá Opphøyethet 2. mars- 20. mars
	Bábs fødsel 20. oktober	Bahá'u'lláhs fødsel 12. november	'Abdu'l-Bahás bortgang 28. november	Paktens dag 26. november				Fasten 2. mars- 20. mars
								Ayyám-i-Há eller innskuddsdagene 26. februar-1. mars

OKTOBER

NOVEMBER

DESEMBER

JANUAR

FEBRUAR

MARS

APRIL

lovet at det ville motta ufeilbarlig ledelse fra Gud i sine avgjørelser.

De ni medlemmene som det året ble valgt ved hemmelig avstemning, kom fra fire kontinenter, hadde bakgrunn i tre større religioner (jødedom, kristendom og islam) og representerte flere forskjellige etniske grupper. Siden den tid er valg av Det Universelle Rettferdighetens Hus blitt holdt hvert femte år [se side 49].

Som den øverste institusjon i bahá'í-troen, har Det Universelle Rettferdighetens Hus påtatt seg oppgaven med å styre

veksten og utviklingen av det verdensomspennende bahá'í-samfunnet. Dette er oppnådd gjennom en rekke planer som skisserer mål for utbredelse og utvikling av bahá'í-troen i bestemte tidsperioder.

I 1963 hadde bahá'í-troen 400 000 medlemmer på verdensbasis. Bahá'í-er bodde på 11 000 steder og var organisert i 56 nasjonale og regionale samfunn. I 2004 var det mer enn 5 millioner bahá'í-er som bodde på mer enn 100 000 steder og var organisert i 183 nasjonale samfunn. ■

Det internasjonale bahá'í-samfunn

Det verdensomspennende bahá'í-samfunnet administrerer sine relasjoner til resten av verden gjennom kontorene til Det internasjonale bahá'í-samfunn.

Siden 1948 er Det internasjonale bahá'í-samfunn blitt anerkjent som en internasjonal, ikke-statlig organisasjon tilknyttet De forente nasjoner. Siden 1970 har det hatt rådgivende status i De forente nasjoners økonomiske og sosiale råd (ECOSOC). Det har også rådgivende status i De forente nasjoners barnefond (UNICEF), og De forente nasjoners utviklingsfond for kvinner (UNIFEM). Det samarbeider også med FNs organisasjon for utdanning, forskning og kultur (UNESCO), Verdens helseorganisasjon (WHO) og er tilknyttet De forente nasjoners miljøprogram (UNEP) og FNs utviklingsprogram (UNDP).

Det internasjonale bahá'í-samfunns arbeid ivaretas av flere spesialiserte kontorer. Disse omfatter et sekretariat, et FN-kontor, et kontor for offentlig informasjon, et miljøkontor og et kontor for kvinners fremgang. Et kontor i tilknytning til disse, Instituttet for studier i global velferd, fungerer som en nonprofit utdannings- og forskningsorganisasjon.

Med hovedkontorer ved Bahá'í verdenssenter i Haifa og i New York, avdelingskontorer i Genève, Paris og Jerusalem og representanter i Addis Abeba, Bangkok, Nairobi, Roma, Santiago og Wien, er samfunnets kontorer involvert i en lang rekke aktiviteter innenfor områder som fredsarbeid, menneskerettigheter, utdanning, helse, miljøvern og bærekraftig utvikling og fremme av kvinners likestilling. Mange av disse aktivitetene foregår i samarbeid med nasjonale bahá'í-samfunn. Et internasjonalt nyhetsbrev, *One Country*, informerer om disse aktivitetene.

▲ Siden 1948 har representanter for Det internasjonale bahá'í-samfunn deltatt i utallige møter og konferanser i De forente nasjoner. På bildet ovenfor taler Det internasjonale bahá'í-samfunns fremste representant i De forente nasjoner til FNs årtusenstoppmøte i september 2000. Han talte på vegne av årtusenforbundet for ikke-statlige organisasjoner hvor Det internasjonale bahá'í-samfunn deltok.

Det er tilgjengelig på Internett på <http://www.onecountry.org>.

Det internasjonale bahá'í-samfunn samarbeider også med mange internasjonale ikke-statlige og tverreligiøse organisasjoner. Det er for eksempel medlem av the Alliance of Religions and Conservation (Nettverk for miljø og religion), the World Faiths Development Dialogue (Verdensreligionenes utviklingsdialog) og the Conference of Non-Governmental Organizations (Verdenskonferansen for religion og fred). I årenes løp har Det internasjonale bahá'í-samfunn utgitt en rekke budskap som kan leses på <http://www.bic-un.bahai.org>.

Forfølgelsen av bahá'í-er i Iran

Bahá'í-ene viser sine meningers mot. De lider for sin tro og sitt engasjement for en internasjonal visjon.

Hele troens historie er bahá'í-ene i Iran blitt forfulgt. På midten av 1800-tallet ble rundt 20 000 tilhengere drept av myndighetene eller av gjenger som anså den unge bevegelsen for å være kjettersk i forhold til islam.

I det tjuende århundre ble periodiske voldsutbrudd rettet mot bahá'í-ene i Iran, og regjeringen brukte ofte bahá'í-er som syndebukk. I 1933, for eksempel, ble bahá'í-litteratur forbudt, bahá'í ekteskap ble kjent ugyldig og bahá'í-er i offentlige stillinger ble degradert eller oppsagt. I 1955 overvåket regjeringen ødeleggelsene med spissshakker av det nasjonale bahá'í-senteret i Teheran.

Bahá'í-ene oppfatter dette forfølgelsesmønsteret som et utslag av misforståelsene og frykten som ofte oppstår når en ny religion vokser frem fra eksisterende, veletablert rettroenhet. Mønsteret har gjentatt seg gjennom tidene; faktisk har nesten alle de store religionene i verden stått overfor intense forfølgelser i sin tidlige historie.

Ved opprettelsen av en islamsk republikk i 1979 tok forfølgelsene en ny vending. De ble gjort til offisiell regjeringpolitikk og ble utført på en systematisk måte. Siden da er mer enn 200 bahá'í-er blitt henrettet eller drept, hundrevis av andre er fengslet og titusener er fratatt jobber, pensjon, forretninger og muligheter for utdanning. Alle nasjonale administrative bahá'í-strukturer ble forbudt av regjeringen, og hellige steder, gravmæler og gravlunder ble konfiskert, vandalisert eller ødelagt.

Bahá'í-samfunnet i Iran med sine 350 000 medlemmer utgjør den største religiøse minoriteten i landet, og bahá'í-ene er blitt undertrykt ene og alene på grunn av religiøst hat. Islamske fundamentalister i Iran og andre steder har lenge sett på bahá'í-troen som en trussel mot islam og har stempelt bahá'í-ene som kjettere og frafalne. Troens progressive synspunkter når det gjelder kvinners rettigheter, utdanning og uavhengig søken etter sannhet har spesielt provosert de muslimske geistlige.

I juni 1983, for eksempel, arresterte myndighetene ti bahá'í-kvinner og

-jenter. Anklagen mot dem: undervisning i barneklasser om bahá'í-troen – tilsvarende søndagsskole i Vesten.

Kvinnene ble utsatt for intense fysiske og psykiske overgrep i et forsøk på å få dem til å avsverge sin tro – en mulighet som alltid presses på bahá'í-fanger. Som de fleste bahá'íer som ble arrestert i Iran, avsto de likevel fra å fornekte sin tro. Som et resultat av dette ble samtlige henrettet.

Internasjonal protest mot forfølgelsene av bahá'íene i Iran er heldigvis utbredt. Tusenvis av avisartikler om forfølgelsene er publisert rundt om i verden. Fremstående internasjonale organisasjoner, inkludert Europaparlamentet og flere nasjonale lovgivende forsamlinger, har fremsatt resolusjoner som fordømmer situasjonen eller uttrykker bekymring for bahá'íene i Iran. Enda viktigere er det at De forente nasjoners menneskerettighetskommisjon og FNs generalforsamling gjennom årlige resolusjoner har uttrykt bekymring over Irans forhold til menneskerettighetene. Bahá'íenes situasjon i Iran er blitt spesielt nevnt i så og si alle disse resolusjonene.

Sent på 1980-tallet, da de sto overfor intenst internasjonalt press, hadde de iranske myndighetene redusert hyppigheten av henrettelser og løslatt mange av bahá'íene som satt fengslet. Tidlig på 1990-tallet kom det imidlertid frem klare bevis på at myndighetene ikke hadde gitt opp sitt mål om å ødelegge bahá'í-samfunnet. Et hemmelig regjeringsmemorandum kom frem i lyset i 1993, og det hadde som mål å opprette en samordnet fremgangsmåte når det gjaldt "bahá'í-spørsmålet". Dokumentet var skrevet av Det øverste revolusjonære kulturelle råd og underskrevet av Ali Khamenei, lederen for Irans islamske republikk. Det erklærer utvetydig at "fremgang og utvikling" av bahá'í-samfunnet "skal forhindres".

Et eksempel på denne spissfindige kampanjen for å stoppe utviklingen av

bahá'í-samfunnet kan sees i et forsøk på å hindre bahá'íer i å utdanne ungdommene sine. Siden myndighetene forhindret innmeldelse ved offentlige universiteter, opprettet bahá'í-samfunnet i Iran i 1987 sitt eget desentraliserte Bahá'í Institute of Higher Education – BIHE (Bahá'í-instituttet for høyere utdanning). På ett tidspunkt hadde instituttet mer enn 150 ansatte og tilbød 200 ulike kurs, og alt dette foregikk innenfor en ramme med "åpent universitet" som sørget for høgskoleutdanning for mer enn 900 bahá'í-ungdommer over hele landet.

I en rekke razziaer høsten 1998 arresterte representanter for myndighetene rundt 32 BIHE-ansatte. De plyndret rundt 500 private hjem og konfiskerte bøker, papirer, datautstyr og møbler, alt dette i et forsøk på å stenge instituttet.

Et mønster med tilfeldige arrestasjoner, fengsling, konfiskering av eiendommer og hindring av tilgang til utdanning og andre rettigheter har fortsatt inn i det nye årtusen uten tegn fra myndighetene på at de vil avslutte anstrengelsene for å utradere bahá'í-

▲ Med de unge forvist fra høyere offentlige utdanningsinstitusjoner siden tidlig på 1980-tallet, opprettet bahá'í-samfunnet i Iran sitt eget Institutt for høyere utdanning som på ett tidspunkt hadde mer enn 900 studenter. Instituttet holdt til i private hjem, slik vi ser ovenfor, og fungerte via korrespondanse. I 1998 foretok statsansatte razziaer i mer enn 500 hjem over hele Iran i et forsøk på å få instituttet stengt. Rundt 30 ansatte ble arrestert, og bøker, møbler og utstyr for hundre tusener av dollar ble konfiskert.

samfunnet som et levedyktig element i det iranske samfunnet.

Mot slutten av 2004 ble bahá'íene i Iran fortsatt nektet grunnleggende menneskerettigheter, inkludert retten til fritt å praktisere sin religion. Den fulle frigjøringen av dette fredelige, lovlige samfunnet fortsetter derfor å være et viktig anliggende for bahá'íer rundt om i verden.

◀ Båbs hus i Shiráz som er et av bahá'í-verdens helligste steder, ble ødelagt av revolusjonsgardister i 1979 og senere jevnet med jorden av regjeringen.